

Arrest

nr. 296 422 van 27 oktober 2023
in de zaken RvV X
X
X / VIII

In zake: 1X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 bus 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 16 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 september 2023 en 13 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienen op 31 oktober 2022 elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Vergelijkende vingerafdrukkenonderzoeken leren dat de verzoekende partijen onder meer op 24 november 2022 reeds verzoeken om internationale bescherming indienden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

1.3. Op 9 november 2022 worden de verzoekende partijen gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische autoriteiten richten op 10 november 2022 verzoeken tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 18, lid 1, b) de Dublin III-verordening.

1.5. De Oostenrijkse overheden laten na om tijdig te antwoorden op de aan hen gerichte terugnameverzoeken, dit is binnen de in artikel 25, lid 1 van de Dublin III-verordening voorziene termijn van twee weken, wat overeenkomstig lid 2 van dit artikel gelijk staat met de aanvaarding van de terugnameverzoeken en de verplichting inhoudt om de betrokken personen terug te nemen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 29 november 2022 in hoofde van elk van de verzoekende partijen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overdrachtsbesluiten aan Oostenrijk zijn de bestreden beslissingen.

Het in hoofde van de eerste verzoekende partij genomen overdrachtsbesluit is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [P.A.], verder de betrokkene, die verklaarde de Moldavische nationaliteit te hebben, diende op 31.10.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde zijn originele paspoort voor.

Op 09.11.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij begin 2017 uit Moldavië vertrok en in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende met zijn ouders, maar na twee maanden werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde dat hij in november 2019 Moldavië opnieuw verliet en naar Duitsland reisde. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar een negatieve beslissing kreeg en vervolgens naar Frankrijk reisde. Hij verklaarde dat hij in Frankrijk een negatieve beslissing kreeg en moest terugkeren naar Duitsland. Hij verklaarde dat hij van mei tot november 2021 in Duitsland was en vervolgens naar Oostenrijk reisde om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij verklaarde dat hij er een negatieve beslissing kreeg en op 28.10.2022 naar België kwam.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 06.01.2017 en op 29.11.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, op 12.02.2020 en op een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk en op 24.11.2021 en op een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 10.11.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening (EU) nr. 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Oostenrijk met toepassing van artikel 25(2) op 25.11.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene werd gehoord op 09.11.2022 en verklaarde ongehuwd te zijn, maar al 18 jaar een relatie te hebben met [G.R.], vrouw, geboren op [...], met de Moldavische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. Hij verklaarde vier kinderen te hebben: [P.E.], man, geboren op [...]; [O.C.], man, geboren op [...]; [G.A.], man, geboren op [...]; en [P.I.], man, geboren op [...]. Alle kinderen hebben de Moldavische nationaliteit en hebben hun huidige verblijfplaats in België. De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende met zijn partner, hun vier minderjarige kinderen en zijn meerderjarige stiefzoon. Hij verklaarde ook een nicht te hebben die in procedure is in België. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 09.11.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat het er beter is en de geneeskunde er beter is. Hij verklaarde medische zorgen nodig te hebben. Hij verklaarde dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vader er is overleden en hij het er daarom emotioneel moeilijk heeft. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat hij een hersenbloeding heeft gehad en last heeft van hoge bloeddruk. Hij verklaarde dat hij een dokter heeft gezien in het opvangcentrum, maar geen medische documenten bij heeft. Hij gaf aan dat hij medicatie neemt voor zijn hart, hoge bloeddruk en cholesterol.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoorde-lijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons terugnameverzoek van 10.11.2022 op 25.11.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Oostenrijk verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont aan dat Oostenrijk de verplichting heeft om de betrokkene terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen, zoals effectieve toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk. Dit impliceert ook dat de Oostenrijkse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van de betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken.

We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de

Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat het er beter is en de geneeskunde er beter is. Hij gaf niet aan in welke zin Oostenrijk volgens hem geen goed land zou zijn. Hij verklaarde dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vader er is overleden en hij het er daarom emotioneel moeilijk heeft. We herhalen in dit verband dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende met zijn partner, stiefzoon en vier minderjarige kinderen. We merken op dat ook voor hen Oostenrijk heeft ingestemd met terugname.

De betrokkene verklaarde dat zijn niet in België is. We merken op dat zij de Dublinprocedure volgt en geen permanent verblijf heeft in België. Met betrekking tot zijn in België verblijvende niet merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en deze persoon ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij een hersenbloeding heeft gehad en last heeft van hoge bloeddruk. Hij verklaarde dat hij een dokter heeft gezien in het opvangcentrum, maar geen medische documenten bij heeft. Hij gaf aan dat hij medicatie neemt voor zijn hart, hoge bloeddruk en cholesterol. Hij gaf aan medische behandeling nodig te hebben. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit

van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die “basic care” krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen “basic care” meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Oostenrijk en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.”

Het in hoofde van de tweede verzoekende partij genomen overdrachtsbesluit luidt verder als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: [G.]
voornaam: [R.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Moldavië (Rep.)*

*+ [P.E.], een zoon, [°...], Moldavië
+ [P.C.], een zoon, [°...], Moldavië
+ [G.A.], een zoon, [°...], Moldavië
+ [P.I.], een zoon, [°...], Moldavië*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 §2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [G.R.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Moldavische nationaliteit te hebben bood zich op 31.10.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel haar verzoek voor haarzelf en haar minderjarige kinderen in op 31.10.2022. Ze verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Duitsland, Oostenrijk en Frankrijk.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland op 06.01.2017, 29.11.2019 en 03.05.2021, in Frankrijk op 12.02.2020 en in Oostenrijk op 24.11.2021.

Betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 09.11.2022. Ze verklaarde naar België te zijn gereisd samen haar partner [P.A.], geboren op [...], en met de Moldavische nationaliteit en met hun kinderen [G.M.] (zoon, [...], Moldavië), [P.E.] (zoon, [...], Moldavië), [P.C.] (zoon, [...], Moldavië), [G.A.] (zoon, [...], Moldavië) en [P.I.] (zoon, [...], Moldavië). Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in voor haarzelf en haar minderjarige kinderen. De partner en meerderjarige zoon van betrokkene dienden elk apart een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene verklaarde dat haar vader, [P.D.], en haar broer [P.V.] in Duitsland verblijven en er in procedure zijn. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen, ze verklaarde dat ze haar paspoort in België heeft maar het niet meebracht naar het interview.

Betrokkene verklaarde dat ze Moldavië in januari 2017 heeft verlaten omwille van de conflicten in Oekraïne, ze woonden er vlak bij de grens. Ze reisde per bus naar Duitsland en verbleef er twee maanden. Betrokkene verklaarde dat ze er een verzoek om internationale bescherming indiende en na twee

maanden werd gerepatrieerd naar Moldavië. Ze verbleef tot november 2019 opnieuw in Moldavië. Betrokkene verklaarde 29.11.2019 Moldavië opnieuw te hebben verlaten, ze reisde per bus naar Duitsland en verbleef er tot februari 2020. Ze verklaarde dat ze er opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende en verklaarde dat dit verzoek het voorwerp was van een afwijzing. Ze verliet Duitsland en reisde per bus naar Frankrijk waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat dit verzoek werd afgewezen en ze in mei 2021 opnieuw naar Duitsland werd gevoerd. Ze verbleef in Duitsland tot november 2021 en reisde vervolgens per bus naar Oostenrijk. Waar ze van november 2021 tot 28.10.2022 verbleef. Betrokkene verklaarde dat ze ook hier een verzoek om internationale bescherming indiende en een negatief antwoord kreeg. Ze verliet het land op 28.10.2022 en reisde per auto naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat ze hoorde dat België iets kan doen voor mensen die overal geweigerd werden. Verder hoorde ze dat hier goede medische zorgen zijn. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat haar verzoek er werd afgewezen. Ze uitte ook verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat ze er werd afgewezen en naar Duitsland werd teruggestuurd. Tot slot uitte betrokkene verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat haar verzoek er geweigerd werd.

Op 10.11.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Duitse, Franse en Oostenrijkse instanties. Dezelfde dag ontvingen we een weigering van de Duitse instanties, op 18.11.2022 ontvingen we een weigering van de Franse instanties. De Oostenrijkse instanties beantwoordden het verzoek niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn, waardoor Oostenrijk met toepassing van artikel 25(2) op 24.11.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Met betrekking tot de familie van betrokkene die ook asiel vroegen in België op 31.10.2022 merken we op dat er voor hen op 10.11.2022 ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Oostenrijkse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen tevens een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25§2 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat

onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 24.11.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord dd. 24.11.2022 van de Oostenrijkse instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Oostenrijk verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: Dit artikel stelt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat haar verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoor-

zieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Italiaanse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Oostenrijkse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Oostenrijk verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Oostenrijk de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk. Dit impliceert ook dat de Oostenrijkse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. Indien er wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene internationale bescherming zal krijgen in Oostenrijk en dat zij niet teruggestuurd zal worden naar Moldavië, willen we opmerken dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om internationale bescherming te vragen in Oostenrijk en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om internationale bescherming te verkrijgen in Oostenrijk op basis van internationale en Europese regelgeving.

Betrokkene verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ze hoorde dat België nog iets kan doen voor mensen die reeds overal geweigerd zijn. Zij hebben overal politieke problemen en hopen hier hulp te krijgen. Ze hoorde verder ook dat ze hier medische behandelingen kan krijgen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene stelde dat ze hoorde dat er in België nog iets gedaan kan worden voor mensen die reeds overal geweigerd werden. We benadrukken dat België net als Oostenrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat haar verzoek er werd afgewezen. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet

automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 56).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiele ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.88)

Er wordt daarenboven in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat ze problemen heeft met de aders en lijdt aan een hoge bloeddruk, ze consulteerde in België reeds een arts maar moet geen medicatie nemen. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die in Oostenrijk recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.114).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan haar verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

Het in hoofde van de derde verzoekende partij genomen overdrachtsbesluit stelt ten slotte als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [G.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [G.M.], verder de betrokkene, die verklaarde de Moldavische nationaliteit te hebben, diende op 31.10.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde zijn originele paspoort voor.

Op 09.11.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij begin 2017 uit Moldavië vertrok en in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende met zijn ouders, maar na twee maanden werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde dat hij op 27.10.2021 Moldavië opnieuw verliet en naar Duitsland reisde. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar een negatieve beslissing kreeg en vervolgens naar Oostenrijk reisde in november 2021. Hij verklaarde dat hij er in een centrum in Wenen verbleef met zijn ouders en broers. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar een negatieve beslissing kreeg, en vervolgens op 28.10.2022 naar België kwam.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 06.01.2017 en op 27.10.2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en op 24.11.2021 en op een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 10.11.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening (EU) nr. 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Oostenrijk met toepassing van artikel 25(2) op 25.11.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

De betrokkene werd gehoord op 09.11.2022 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende met zijn moeder, stiefvader en vier broers. Voorts gaf hij aan dat de nicht van zijn vader in België is. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 09.11.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij hoopt dat zijn Dublin er wordt geannuleerd en dat hij toch een kans krijgt om er bescherming te krijgen. Hij verklaarde dat hij met betrekking tot Oostenrijk niets weet. Hij gaf aan dat hij niet weet waarom ze vertrokken zijn. Hij verklaarde dat zijn vader dat besloot en dat zij hem niets vertellen. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoorde-lijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons terugnameverzoek van 10.11.2022 op 25.11.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Oostenrijk verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont aan dat Oostenrijk de verplichting heeft om de betrokkene terug te nemen en te zorgen voor passende relingen, zoals effectieve toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk. Dit impliceert ook dat de Oostenrijkse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van de betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken.

We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde dat hij in Wenen in een opvangcentrum verbleef.

Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij hoopt dat zijn Dublin er wordt geannuleerd en dat hij toch een kans krijgt om er bescherming te krijgen. Hij verklaarde dat hij met betrekking tot Oostenrijk niets weet. Hij gaf aan dat hij niet weet waarom ze vertrokken zijn. Hij verklaarde dat zijn vader dat besloot en dat zij hem niets vertellen. We wijzen er in dit verband op dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder herhalen in dit verband dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende met zijn moeder, stiefvader en vier minderjarige broers. We merken op dat ook voor hen Oostenrijk heeft ingestemd met terugname.

De betrokkene verklaarde dat de nicht van zijn vader in België is. Met betrekking tot de in België verblijvende nicht van zijn vader merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en deze persoon ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.”

1.7. Op 9 mei 2023 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot verlenging van de termijn van de Dublintransfer tot maximaal 18 maanden, omwille van het onderduiken van de verzoekende partijen.

2. Over de rechtspleging

Nu de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkaardige motieven en de door de verzoekende partijen, die allen deel uitmaken van hetzelfde gezin, ingediende beroepen ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de verschillende beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 27 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In het verzoekschrift van de eerste verzoekende partij wordt het middel toegelicht als volgt:

“[...] Eerste onderdeel - Kwetsbaar profiel van de verzoeker en zijn gezin

De verzoeker en zijn gezin hebben een kwetsbaar profiel.

De verzoeker verklaarde dat hij een hersenbloeding heeft gehad en op heden medicatie moet nemen voor zijn hart, hoge bloeddruk en cholesterol. Dit blijkt ook uit zijn medische dossier.

De verzoeker vormt een gezin met zijn partner en vier minderjarige kinderen. Ze zijn allen Roma van etnische origine en omwille van de heersende discriminatie in Moldavië hebben zij vrijwel geen school kunnen lopen. Ze zijn zeer zwak in het bijhouden van administratie en hebben in hun leven al zeer vaak moeten verhuizen. Ze zijn analfabeet.

De verzoeker verwijst naar het arrest EHRM Tarakhel t. Zwitserland [GK] van 4.11.2014 en de daaropvolgende rechtspraak om te besluiten waaruit volgt dat er in geval van een verhoogde kwetsbaarheid individuele garanties moeten worden gevraagd.

Uit het arrest EHRM Tarakhel t. Zwitserland [GK] van 4.11.2014 blijkt dat bij de overdracht van kwetsbare personen steeds individuele garanties moeten worden voorzien:

118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a “particularly underprivileged and vulnerable” population group, asylum seekers require “special protection” under that provision

(see M.S.S., cited above, § 251).

119. This requirement of “special protection” of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). Accordingly, the reception conditions for children seeking asylum must be adapted to their age, to ensure that those conditions do not “create ... for them a situation of stress and anxiety, with particularly traumatic consequences” (see, mutatis mutandis, Popov, cited above, § 102). Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention.

120. In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in

overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.

121. The Court notes that, according to the Italian Government, families with children are regarded as a particularly vulnerable category and are normally taken charge of within the SPRAR network. This system apparently guarantees them accommodation, food, health care, Italian classes, referral to social services, legal advice, vocational training, apprenticeships and help in finding their own accommodation (see paragraph 86 above). However, in their written and oral observations the Italian Government did not provide any further details on the specific conditions in which the authorities would take charge of the applicants. It is true that at the hearing of 12 February 2014 the Swiss Government stated that the FMO had been informed by the Italian authorities that, if the applicants were returned to Italy, they would be accommodated in Bologna in one of the facilities funded by the ERF (see paragraph 75 above).

Nevertheless, in the absence of detailed and reliable information concerning the specific facility, the physical reception conditions and the preservation of the family unit, the Court considers that the Swiss authorities do not possess sufficient assurances that, if returned to Italy, the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children. 122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.

Het is de combinatie van verschillende factoren die hen kwetsbaar maakt zoals hierboven reeds is aangegeven.

Uit de beslissing blijkt dat de Oostenrijkse autoriteiten niet geantwoord hebben op het verzoek tot overname van 10.11.2022 en overeenkomst artikel 25(2) van de Verordening 604/2013 bevoegd zijn geworden.

Deze vaststelling klemmt des te nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat medische zorgen in de praktijk niet toegankelijk zijn voor verzoekers om internationale bescherming (zie 6.2. e.v.).

Er is geen enkele sprake van individuele garanties in dit dossier.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht en het artikel 3 EVRM.

[...] Tweede onderdeel – Systeemfouten in strijd met artikel 3 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker.

De verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren.

Indien de verzoeker terug naar Oostenrijk zou keren om een verzoek om internationale bescherming in te dienen dreigt hij bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van de systeemfouten in het Oostenrijk asielsysteem.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Oostenrijk tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA Country Report Austria 2021 update april 2022 (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA_AT_2021update.pdf) zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken. Dit rapport maakt ook deel uit van het administratief dossier (hierna: AIDA Report Oostenrijk) De bestreden beslissing getuigt bovendien van een selectieve lezing van het rapport.

Uit het Aida rapport Oostenrijk blijkt daarnaast dat de medische zorg voor asielzoekers in de praktijk moeilijk toegankelijk.

De verzoeker verklaarde dat hij een hersenbloeding heeft gehad en op heden medicatie moet nemen voor zijn hart, hoge bloeddruk en cholesterol. Dit wordt ondersteund in zijn medische dossier (zie stuk 3).

Dit geldt des te meer eens het recht op materiële opvang beperkt werd:

“ Indicators: Health Care

1. Is access to emergency healthcare for asylum seekers guaranteed in national legislation? X Yes No

2. Do asylum seekers have adequate access to health care in practice? Yes x Limited No

3. Is specialised treatment for victims of torture or traumatised asylum seekers available in practice?

Yes x Limited No

4. If material conditions are reduced or withdrawn, are asylum seekers still given access to health care?

Yes x Limited No”

(Aida rapport Oostenrijk p. 114)

Hoewel dringende medische zorg in wet gegarandeerd wordt is het zeer moeilijk om hier toegang toe te hebben in de praktijk:

“Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment that is not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces’ departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.

In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than two days, he or he will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment. Some of them come to the NGORun health project AMBER MED with doctors providing treatment on a voluntary basis.”

(Aida Rapport Oostenrijk p. 114)

De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing geen rekening met het feit dat de verzoeker geen opvang en geen medische zorgen zal kunnen krijgen in Oostenrijk gelet op het feit dat hij een volgend verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen.

De bestreden beslissing bevat geen enkele individuele motivering.

De bestreden beslissing schendt het artikel 3 EVRM.

[...] Derde onderdeel

Verzoekende partij wenst verder nog op te merken dat hij niet akkoord kan gaan met de verplichting om een Verklaring tot Medewerking te ondertekenen, zoals hem werd meegegeven bij de bestreden beslissing.

Verzoeker kon deze verklaring dan ook niet ondertekenen omdat hij niet akkoord ging met de bestreden beslissing. Conform artikel 39/2, § 2 en 39/57 §1 Vw heeft verzoekende partij 30 dagen de tijd om een beroep in te dienen. Indien verzoekende partij deze verklaring had ondertekend, had dit ervoor gezorgd dat huidig beroep zonder voorwerp zou verklaard worden.

Verzoeker heeft zich altijd gehouden aan de verplichting om zijn adres door te geven. Zo gaf hij zijn adres door op 13.12.2022 en dit per mail:

[...]

(zie stuk 2)

De verzoeker kan in geen geval als ondergedoken beschouwd worden.

[...]

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht aan Oostenrijk blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren of individuele garanties te vragen en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen en hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.”

In de verzoekschriften van de tweede en de derde verzoekende partij wordt het middel inhoudelijk op identieke wijze toegelicht.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden overdrachtsbesluiten op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze besluiten. De inhoud verschaft de verzoekende partijen het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen toekomt aan de Oostenrijkse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25, lid 2 van de Dublin III-verordening. Zij licht toe dat de vingerafdrukken van de verzoekende partijen, onder meer, reeds werden geregistreerd in Oostenrijk op 24 november 2021 naar aanleiding van het indienen van verzoeken om internationale bescherming, dat op 10 november 2022 terugnameverzoeken werden gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten en dat deze laatsten nalieten tijdig te antwoorden op deze verzoeken en bijgevolg met toepassing van artikel 25, lid 2 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen. Zij gaat concreet in op de verklaringen van de verzoekende partijen tijdens het zogenaamde Dublin-gehoor en licht toe waarom op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Oostenrijk. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens de verwerende partij bij overdracht aan Oostenrijk geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), waarbij wordt geduïd enerzijds waarom, rekening houdende met de verklaringen van de verzoekende partij, volgens de verwerende partij geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Oostenrijk die tot een dergelijk risico zouden leiden. De verwerende partij vermeldt ook welk bronnenmateriaal zij hiervoor heeft gebruikt, met name het in 2022 geactualiseerde rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database - Country Report – Austria”*, verder AIDA-rapport genoemd. De uitgebreide motivering in dit verband stelt de verzoekende partijen op voldoende wijze in staat om te begrijpen op welke gronden Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is en waarom het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling niet wordt weerhouden, derwijze dat zij er zich in rechte tegen kunnen verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden overdrachtsbesluiten ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De verzoekende partijen betogen hoofdzakelijk dat een overdracht aan Oostenrijk wel degelijk een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, en dat om deze reden België zich op grond van artikel 3 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk had moeten verklaren voor de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormelde verdragsbepaling. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak, bv. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel –, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimum-niveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoekende partij naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland,

§ 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh / Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.6. De Raad benadrukt verder dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het EU-Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat

is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.7. In casu gaat de Raad na of, in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partijen als Dublinterugkeerders, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Oostenrijk zullen worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.8. De Raad gaat allereerst in op het betoog van de verzoekende partijen dat de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wel degelijk zouden worden gekenmerkt door “systeemfouten” die maken dat zij bij overdracht aan deze lidstaat behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dienen te vrezen. De verzoekende partijen zijn van mening dat de bestreden overdrachtsbesluiten getuigen van een selectieve lezing van het AIDA-rapport en uit “de objectieve bronnen” wel degelijk blijkt dat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk ondermaats is.

Uit de bestreden overdrachtsbesluiten blijkt vooreerst dat de verwerende partij concreet is nagegaan of er aanwijzingen zijn dat de procedure voor internationale bescherming of de opvang- en onthaalvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk worden gekenmerkt door systeemfouten waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Zij hield hierbij rekening met het AIDA-rapport, dat kan worden beschouwd als een van de meeste gezaghebbende en alomvattende rapporten ter zake. Zij oordeelde als volgt:

“Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partijen tonen allereerst niet aan dat de verwerende partij zich niet dienstig op dit AIDA-rapport kon steunen. Zij verwijzen zelf ook niet naar andere rapporten die ter zake relevant zouden kunnen zijn en die onterecht niet zijn betrokken in de beoordeling.

Het komt de verzoekende partijen verder toe aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat er alsnog structurele tekortkomingen zijn in de procedure voor internationale bescherming of de onthaal- of opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk.

De concrete kritiek die de verzoekende partijen uiten op de voormelde beoordeling komt hierop neer dat volgens hen uit het AIDA-rapport blijkt dat de medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming in de praktijk moeilijk toegankelijk is in Oostenrijk en dit in het bijzonder wanneer het recht op materiële opvang wordt beperkt. Zij stellen dat dringende medische zorg in de wet weliswaar wordt gegarandeerd, maar het in de praktijk zeer moeilijk is om hier toegang toe te hebben. In dit verband citeren zij een passage uit het AIDA-rapport dat er melding van maakt dat elke verzoeker om internationale bescherming die de basiszorg ontvangt ook een gezondheidsverzekering heeft en dat als deze basiszorg wordt ingetrokken zij nog steeds gerechtigd zijn op dringende medische zorgen en essentiële behandelingen. Er wordt wel op gewezen dat dit in de praktijk niet altijd even vlot loopt. Zo is er sprake van een moeilijke(re) toegang tot medische zorg indien een verzoeker zijn recht op basiszorg verliest als gevolg van gewelddadig gedrag of indien hij te lang afwezig is uit het hem initieel toege-wezen opvangcentrum en zodoende niet langer toegang heeft tot dit centrum voor het verkrijgen van medische zorgen. Er is sprake van dat deze verzoekers zich soms voor medische zorgen aanbieden bij een NGO-geleid gezondheidsproject. De verzoekende partijen voeren ten slotte aan dat zij in Oostenrijk geen opvang en medische zorgen zullen kunnen verkrijgen nu zij volgende verzoeken om internationale bescherming zullen moeten indienen en dat ook hiermee onterecht geen rekening is gehouden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij in Oostenrijk volgende verzoeken om internationale bescherming zullen moeten indienen, moet allereerst worden opgemerkt dat zij tijdens hun Dublin-gehoor weliswaar aangaven dat zij in Oostenrijk reeds een negatieve beslissing hadden ontvangen, maar zonder dat zij aannemelijk maakten dat hun eerdere verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk reeds definitief werden afgewezen. Uit de verklaringen van de tweede verzoekende partij tijdens het Dublin-gehoor blijkt ook eerder dat op het ogenblik van hun vertrek uit Oostenrijk zij nog een beroepsprocedure hangende hadden (p. 14). Het AIDA-rapport geeft duidelijk aan dat Dublin-terugkeerders van wie het verzoek om internationale bescherming nog niet definitief werd afgewezen in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken procedure voor internationale bescherming te heropenen indien zij binnen de tijdsspanne van twee jaar terugkeren (p. 56).

Daarnaast merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen, zelfs indien hun verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk wel reeds definitief zouden zijn afgewezen en zij dus een volgend verzoek om internationale bescherming zouden moeten indienen, nog steeds niet concreet aannemelijk maken dat zij in dat geval niet langer zijn gerechtigd op basiszorg die eveneens de gezondheidsverzekering en toegang tot medische zorgen omvat. Het AIDA-rapport geeft in dit verband aan dat verzoekers die binnen de zes maanden na afwijzing van hun vorige verzoek een volgend verzoek indienen – waarvan in casu evenwel niet blijkt dat dit het geval zal zijn – niet langer zijn gerechtigd op basiszorg, hoewel ze wel nog basiszorg kunnen krijgen hangende de ontvankelijkheidsprocedure van hun volgende verzoek (p. 78).

Het AIDA-rapport meldt daarnaast ook, zoals aangehaald door de verzoekende partijen, dat Dublin-terugkeerders geen bijzondere problemen ondervinden bij de toegang tot het opvangsysteem, zonder dat blijkt dat hierbij een onderscheid wordt gemaakt naargelang de betrokkene al dan niet reeds het voorwerp was van een definitieve beslissing (p. 56).

De verzoekende partijen slagen er dus niet in aan te tonen dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij als verzoekers om internationale bescherming, na overdracht, in Oostenrijk recht zullen hebben op basiszorg die ook gezondheidszorg omvat, of in dit verband enig concreet aspect onterecht niet in rekening heeft gebracht.

Het gegeven dat het AIDA-rapport er verder in het algemeen melding van maakt dat de toegang voor verzoekers om internationale bescherming tot een adequate gezondheidszorg in de praktijk beperkingen kent en er ook een meer beperkte toegang is tot gezondheidszorg wanneer het recht op opvang wordt beperkt of ingetrokken, kan verder nog niet volstaan om het standpunt van de verzoekende partijen te onderbouwen dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk moeilijk of geen toegang hebben tot medische zorg of er op dit punt sprake is van een systematisch falen.

De verzoekende partijen halen nog aan dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er sprake is van een moeilijke(re) toegang tot medische zorg indien een verzoeker zijn recht op basiszorg verliest als gevolg van gewelddadig gedrag of indien hij te lang afwezig is uit het hem initieel toegewezen opvangcentrum en zodoende niet langer toegang heeft tot dit centrum voor het verkrijgen van medische zorgen. Dit duidt evenwel nog niet op een systematisch falen van de opvang- en onthaalvoorzieningen. De verzoekende partijen kunnen er zelf voor zorgen dat zij niet in deze situatie terechtkomen. Zoals dit ook blijkt uit de door de verzoekende partijen zelf aangehaalde passages in het AIDA-rapport blijkt trouwens nog dat als de basiszorg zou worden ingetrokken de verzoeker steeds gerechtigd blijft op dringende medische zorg en essentiële behandelingen en er ook mogelijkheden zijn om zich te wenden tot NGO's voor het verkrijgen van gezondheidszorg.

Gelet op wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij als verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk geen opvang en medische zorgen zullen kunnen genieten of dat er op dit punt sprake is van structurele tekortkomingen. Zij kunnen niet overtuigen dat de verwerende partij een verkeerde of louter selectieve lezing heeft gedaan van het AIDA-rapport, of belangrijke informatie hieruit onterecht heeft genegeerd.

De verzoekende partijen weerleggen met hun uiteenzetting de beoordeling niet dat uit de gekende informatie niet blijkt dat de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan deze lidstaat worden overgedragen een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

3.9. De verzoekende partijen betogen daarnaast dat zij een kwetsbaar profiel hebben. Zij wijzen op de verklaringen van de eerste verzoekende partij dat zij een hersenbloeding heeft gehad en heden medicatie moet nemen voor haar hart, hoge bloeddruk en cholesterol. Zij voegen in dit verband een *“historiek overzicht medisch dossier”* van het opvangcentrum in Berlaar. Zij wijzen er nog op dat zij Roma zijn, dat zij omwille van discriminatie in Moldavië vrijwel geen school hebben gelopen, dat zij analfabeet zijn en zeer zwak zijn in het bijhouden van administratie en dat zij al vaak in hun leven hebben moeten verhuizen.

In dit verband moet allereerst worden vastgesteld dat de verwerende partij concreet rekening heeft gehouden met de verklaringen die de eerste verzoekende partij inzake haar gezondheidstoestand aflegde tijdens haar Dublin-gehoor. Zo wordt in het in hoofde van deze verzoekende partij getroffen overdrachtsbesluit gemotiveerd als volgt:

“Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij een hersenbloeding heeft gehad en last heeft van hoge bloeddruk. Hij verklaarde dat hij een dokter heeft gezien in het opvangcentrum, maar geen medische documenten bij heeft. Hij gaf aan dat hij medicatie neemt voor zijn hart, hoge bloeddruk en cholesterol. Hij gaf aan medische behandeling nodig te hebben. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege

redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die “basic care” krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen “basic care” meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Oostenrijk en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij nalieten concrete medische stukken over te maken aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden overdrachtsbesluiten. Zij gaan nergens concreet in op de voormelde beoordeling van het bestuur en tonen niet aan dat deze steunt op onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Bij de thans voorliggende verzoekschriften voegen de verzoekende partijen alsnog een medisch stuk, afkomstig van het opvangcentrum van Berlaar dat bevestigt dat de eerste verzoekende partij in 2020 een beroerte had en zij heden medicatie neemt voor haar hart, hoge bloeddruk en cholesterol. De verzoekende partijen tonen hiermee evenwel niet aan dat de eerste verzoekende partij niet kan reizen en weerleggen de motivering niet dat er geen aanwijzingen zijn dat de eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige medische zorgen zal kunnen verkrijgen en de kwaliteit van de medische voorzieningen in dit land van een vergelijkbaar niveau is als in

België. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt uit het AIDA-rapport dat de toegang tot dringende medische zorg in de Oostenrijkse wetgeving is gewaarborgd en dat elke verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk bij aanvang van zijn procedure een medische controle ondergaat en gerechtigd is op basiszorg die een ziekteverzekering omvat. De verzoekende partijen betogen dat de medische zorgen in de praktijk niet toegankelijk zouden zijn voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk, maar – verwijzend naar de eerdere bespreking ter zake – moet worden vastgesteld dat zij zulks niet concreet aannemelijk maken.

Aan de hand van het aangevoerde dat de verzoekende partijen Roma zijn en zij omwille van discriminatie in Moldavië vrijwel geen school hebben gelopen, analfabeet zijn, zeer zwak zijn in het bijhouden van administratie en al vaak in hun leven hebben moeten verhuizen, kunnen zij ten slotte ook niet overtuigen dat er concrete elementen spelen die maken dat zij op individuele gronden door een overdracht aan Oostenrijk dreigen onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan.

In de gegeven omstandigheden tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd en evenmin dat zij onterecht het standpunt heeft ingenomen dat niet blijkt dat er wat de verzoekende partijen betreft redenen voorhanden zijn die kunnen wijzen op een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van omstandigheden die eigen zijn aan hun specifieke geval. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat zij op individuele gronden moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk.

3.10. De verzoekende partijen kunnen in de voorliggende omstandigheden evenmin overtuigen als zou het noodzakelijk zijn dat de Belgische autoriteiten enige voorafgaande individuele garantie verkregen van de Oostenrijkse autoriteiten. Er blijken noch systematische tekortkomingen in Oostenrijk noch omstandigheden eigen aan het specifieke geval van de verzoekende partijen die hiertoe noopten. De verzoekende partijen verwijzen ter zake naar het Tarakhel arrest van het EHRM, maar zij slagen er niet in aannemelijk te maken dat hun situatie gelijkend is aan deze die voorlag bij het EHRM. Zij trekken uit dit arrest ook de verkeerde conclusie dat elke vorm van kwetsbaarheid van een verzoeker om internationale bescherming steeds noopt tot het voorafgaand verkrijgen van individuele garanties en miskennen hierbij het gegeven dat het EHRM in de voormelde zaak net ook rekening hield met de vaststelling dat de mogelijkheid bestond van een aanzienlijk aantal verzoekers om internationale bescherming die na overdracht aan Italië zonder opvang zouden worden gelaten of zouden worden opgevangen in overbevolkte faciliteiten zonder enige privacy of zelfs in ongezonde en gewelddadige omstandigheden. De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen dat dit actueel ook het geval is wat betreft overdrachten aan Oostenrijk. Ook het gegeven dat de verzoekende partijen op grond van impliciete terugnameakkoorden zullen worden overgedragen aan Oostenrijk, mogelijkheid die uitdrukkelijk is voorzien in het kader van de Dublin-reglementering, noopt niet tot een andere beoordeling.

3.11. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantonen, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk. Een ontoereikend onderzoek ter zake blijkt niet.

3.12. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

3.13. Nu geen algemene situatie van systeemfouten wordt aangenomen waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Oostenrijk in het algemeen moet stoppen, blijkt ook niet dat de verzoekende partijen zich dienstig kunnen steunen op artikel 3 van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming.

3.14. Uit de bestreden overdrachtsbesluiten blijkt duidelijk dat de verwerende partij de risico's bij overdracht aan Oostenrijk is nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest omwille van omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op

een dergelijk reëel risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.15. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de ondertekening van de “*verklaringen tot medewerking*” die hen samen met de bestreden overdrachtsbesluiten ter kennis werden gebracht en aangeven dat zij niet kunnen worden beschouwd als ondergedoken, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen hiermee geen onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden overdrachtsbesluiten kunnen aantonen. De vaststelling dat de verzoekende partijen zijn ondergedoken zit vervat in de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2023 tot verlenging van de termijn van de Dublintransfer tot maximaal 18 maanden en het staat de verzoekende partijen vrij om hiertegen de hen ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden.

3.16. Waar de verzoekende partijen ten slotte de schending aanvoeren van artikel 27 van de Dublin III-verordening blijven zij volledig in gebreke te verduidelijken op welke wijze dit artikel werd miskend door het nemen van de bestreden overdrachtsbesluiten. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met deze beroepen verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X
X
X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS